

[Udenrigsministeren.]

redegørelse, som jeg dog på grund af det fremskredne tidspunkt skal lade være at fremsætte, men som kan stå til rådighed for interesserede medlemmer.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke spurgte endvidere med henblik på Sydslesvig, om der, førend den eventuelle fredsslutning med Tyskland bliver en kendsgerning, vil blive foretaget skridt fra dansk side.

Jeg vil i denne anledning gerne erindre om, at det i den fælles erklæring, som rigsdagens fem demokratiske partier udsendte den 29. juni 1949, og som siden da har været grundlaget for den danske regerings politik i det sydslesvigske spørgsmål, bl. a. udtales, at vi under forhandlinger om en kommende fredsordning for Tyskland vil arbejde for, at der fastsættes bestemmelser til sikring af de dansksindede sydslesvigeres frihedsrettigheder.

Der er — som de ærede medlemmer bekendt — fra de allierede stormagters side blevet givet os tilsagn om, at vi vil få lejlighed til at gøre vore synspunkter gældende inden en endelig fredsslutning. Det er en selvfølge, at regeringen, når denne situation bliver aktuel, vil tage føling med de partier, der har underskrevet fælleserklæringen om, hvordan de danske synspunkter bør fremføres. Lad mig tilføje, at det ikke betyder, at vi hidtil har været passive. Jeg har ved de samtaler, jeg har haft mulighed for at føre med udenrigsministre i andre vestlige lande, også med den tyske forbundskansler, ofte redegjort for danske synspunkter på det sydslesvigske spørgsmål. For en ordens skyld understreger jeg, at afslutningen af en sikkerhedspagt med Tyskland til afløsning af okkupationsstatutten ikke er det samme som en fredsslutning med Tyskland og derfor ikke afgør noget med hensyn til vore muligheder ved den endelige fredsslutning.

Både det ærede medlem hr. Kristen Amby, det ærede medlem hr. Viggo Starcke og det ærede medlem hr. Fuglsang var inde på spørgsmålet om de konsekvenser, det kan få for de dansksindede sydslesvigere, når Tyskland atter får adgang til at oprette militære styrker. Jeg har tidligere både i denne sal og i det andet høje ting udtalt mig om denne sag, og ingen kan være i tvivl om, i hvor høj grad den ligger mig på sinde.

Som de dansksindede sydslesvigere selv er klar over, tyder alting på, at de tyske styrker, der skal indgå i det europæiske forsvarsfællesskab, i hvert fald i begyndelsen vil blive oprettet på frivillig basis, således at problemet ikke nu er aktuelt.

Jeg bliver imidlertid ved med med opmærk-

somhed at følge dette spørgsmål, men jeg tror ikke, det ville være rigtigt at gå dybere ind på denne sag i øjeblikket.

Til det ærede medlem hr. Fuglsang har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. Det mest opsigtsvækkende ved hans indlæg var måske, at det var ham, der fremsatte det. Hans udtalelser indeholdt ikke noget udover, hvad man hver dag kan læse i „Land og Folk“, og hvad jeg allerede udførligt har besvaret. De bemærkninger, det ærede medlem fremsatte, som skulle vise, at De Forenede Stater forbereder bakteriologisk og kemisk krigsførelse, forandrer ikke noget heri. Der er ikke noget mærkeligt i, at forskningen på dette område er blevet fortsat også efter krigen, for at man kan være forberedt på enhver eventualitet. Såvidt jeg kan se, tager det ærede medlems citater ikke sigte på andet. Men selvom der kunne findes nogle citater af videregående karakter, er det tilstrækkeligt heroverfor at henvise til udenrigsminister Achesons ganske klare og kategoriske erklæringer. Det kan måske interessere det ærede medlem, fordi det er ganske belysende for, hvad jeg her har sagt om nødvendigheden af at være forberedt, at blive erindret om et brev, som marskal Stalin den 30. marts 1942 skrev til premierminister Churchill. Det drejede sig om anvendelse af giftgas, altså et kemisk våben. Marskallen skrev — jeg håber, jeg har tilladelse til at citere —:

„Jeg vil gerne overfor Dem give udtryk for Sovjetregeringens taknemlighed for Deres forsikring om, at den britiske regering vil betragte enhver brug af giftgas fra tysk side mod Sovjetunionen i samme lys, som om dette våben var blevet benyttet overfor England, og at det britiske luftværn øjeblikkelig vil benytte den store beholdning af gasbomber, der findes i England, mod passende mål i Tyskland.“

Det ærede medlem anførte som motivation for afvisningen af det internationale Røde Kors, at det ikke kunne anses for at være en upartisk institution. Denne påstand er grebet ud af luften. Det ærede medlem kan ikke komme bort fra den situation, der foreligger, hvor man fra kommunistisk side har beskyldt en modstander for at ville anvende sådanne våben overfor en værgeløs befolkning og derefter har nægtet en upartisk undersøgelse af en så krænkende beskyldning.

Der er vist ingen grund for mig til at gå nærmere ind på det ærede medlems betragtninger over Tysklandsspørgsmålet, efter at han fra denne talerstol virkelig har ment at kunne påstå, at afmilitariseringen og afnazi-